

OTEVŘENÁ NEBESA

OSVĚCUJÍ I MOJE ŽIVOTNÍ PUTOVÁNÍ

Štěpán plný Ducha svatého zvolal: „Vidím nebesa otevřená a Ježíše, jak stojí po Boží pravici.“ Lidé se však dali do velkého křiku, zacpávali si uši a všichni se na něho zuřivě vrhli (srov. Sk 7,55-56).

DOSTÁVÁM ODVAHU PROJÍT TEMNOTOU

Otevřená nebesa osvěcují i mé životní putování. Když se zahledím do nebes, dostávám odvahu projít temnotou, nenechat se přemoci strachem z hlasitého lomozu světa, nedat klesnout svým ramenům před těmi, kdo si „zacpávají uši“, aby mě neslyšeli, a nepolevovat, když se všichni obracejí proti mně.

UPÍRAT SVŮJ ZRAK K NEBESŮM

Otevřená nebesa jsou mým cílem a mou radostí. Dřív, než jich dosáhnu, musím projít i různými protivenstvími a temnotami. Je proto nutné, abych svůj zrak bez ustání upíral k těmto otevřeným, pohostinným, obydleným nebesům, která jsou vlastí vzkříšeného Pána i všech, kdo spolu s ním byli vzkříšeni, a která mají být také mým domovem.

JISTOTA „ADRESY V NEBI“

ČLOVĚKA POSILUJE V KONÁNÍ DOBRA

Jistě nemá smysl mluvit lehkomyšlně o nebi jako o místu, kam by automaticky každý musel přijít. Ale vidět konečnou „adresu“, na kterou může člověk dospět - u Boha, čili v nebi - to dalo mnoha lidem sílu vzdorovat zlu, konat dobré věci a přežít neuvěřitelná protivenství. Ať už to byli mučedníci v prvních staletích církve nebo mučedníci z doby komunistické totality, anebo lidé napříč staletími, kteří se ve svém každodenním životě nebáli konat dobro a stavět se na odpor proti zvěli zla v nejrůznějších podobách.

My zde nemáme trvalý domov... My máme občanství v nebesích... (Žd 13,14; Flp 3,20)

Zpracováno podle knihy: Giorgio Zevini Lectio, Divina na každý den, Karmelitánské nakladatelství a podle textů Aleše Opatrného.